

סיפורים מהשטח

במארב

רב-פקד (גימ.) גבריאל נובל

הוותיק ז'אקו עייש, שהכיר את כל העבריינים בתל-אביב, ידעתי, שהלילה נכונה לי פעולה. אנשי המודיעין לא עבדו בשישי-שבת, אלא אם קיבלו ידיעה "חמה", שצריך לטפל בה בדחיפות. כך היה גם הפעם.

התארגנו ליציאה במהירות. עייש לקחת אותנו לשכונת התקווה. חנינו בסמטה שקטה ואפלה, ועייש ירד להיפגש עם המקור המודיעיני שלו. מהמכונת עקבתי אחריו במבט. הוא פנה לעבר אחד הבתים, דפק בעדינות שלוש דפיקות על התריס, והתרחק במהירות, כדי שלא יבחין בו מי שלא צריך. מהבית יצאה דמות, מביטה סביבה בזהירות, ובצעדים מהוססים הלכה לכיוון פינת הסמטה, שם חיכה עייש. הם התודדו, התלחשו מספר דקות, נפרדו בחטף, והדמות נעלמה במהירות באפלולית הסמטה.

עייש חזר אלינו למכונת, מחייך. יש פעולה! הוא הוביל אותנו לרחוב יציאת אירופה. החננו את מכונת הלארק שלנו במגרש ריק, וכיסינו אותה בקרטונים, כדי שמי שעובר במקום, לא יראה אותה. העבריינים הכירו את הלארקים שלנו, ואם מישהו הבחין בהם, די היה בשריקה, והידיעה עברה כאש בשדה קוצים, המדור בשכונה...

הגענו לאחד הבתים הנמוכים, והתגנבנו לחצר. עברנו אחד אחד על קצות האצבעות ליד החלונות המוארים, אם היו מבחינים בנו, הלכה הפעולה. בקצה החצר היה צריך פתחנו את הדלת בשקט ונכנסו פנימה. במרכז הצריף הייתה צרימה גדולה של בגדים חדשים, שלל של פריצה מהלילה שחלף לאחת מחנויות הבגדים היוקרתית ברחוב אלנבי. לפי הידיעה של עייש, הפורצים צריכים לבוא הלילה לקחת את ה"סחורה" אל הקונה ולמכרה. איש לא ידע מי הם הפורצים. המקור ידע רק על ה"מחסן" וראה את ה"סחורה". עייש איחל לנו הצלחה, ועזב לביתו. הוא את חלקו סיים. הביא ידיעה טובה, השאר תלוי בנו, הבלשים. כך הייתה חלוקת העבודה בין אנשי המודיעין לבלשים.

התמקמנו במארב, לתפוס את הפורצים "על חם" לוקחים את "הסחורה הגנובה". כיבינו את מכשירי הקשר כדי שלא ירעישו, והתיישבנו על ערימת הבגדים בחשיכה המוחלטת. במארב כזה לא אוכלים, לא שותים, והקשה מכול, לא מדברים ולא

בשנות ה-70' נהג המדור המרכזי להשאיר צוות תורן קבוע של שלושה בלשים

בכל שעות היממה. תפקידו היה לתת מענה ראשוני בשטח לכל אירוע פלילי משמעותי, עד שיגיעו כוחות נוספים. מפקד הצוות היה סמל ותיק, שאליו צורפו שני בלשים צעירים. כשקיבלתי דרגת סמל שני, יכולתי כבר להיות מפקד צוות שכזה. באותו ליל שבת הייתי מפקד הצוות התורן, אהבתי לעבוד בימי שישי בלילה, כי העבריינים ידעו, שבשטח יש רק צוות אחד של המדור. הם ניצלו זאת, ולכן תמיד היה סיכוי ל"אקשן". הגעתי לעבודה בערב, וכשחיכה לי קצין המודיעין

החלטה של שבריר שנייה, לפני שהנהג מסובב את המפתח...

שלפתי את האקדח, ועם הקת ניפצתי את השמשה. ביד השנייה ריססתי גז מדמיע לתוך המכונית. ניצלתי את ההלם הפתאומי, ומבעד לחלון המנופץ כבלתי באזיקים את הנהג אל הבחור שלידי, ומשכתי את המפתח מהמתנע... השניים מאחור כבר לא היוו בעיה. כעבור דקות חזרו שני הבלשים מתנשפים, גוררים את הבחור החמישי, שהיה באפיסת כוחות מהריצה, כבול גם הוא באזיקים. נשמתי לרוחה, כל החמישה נתפסו!

כשבדקנו את הסביבה, מצאנו מכונית טריומף גנובה. כשמנועה עדיין חם. נכון, גם ה-BMW הייתה גנובה. החמישה הגיעו בשתי מכוניות גנובות. אחת אמורה הייתה לקחת את הסחורה, כשהשנייה נוסעת לפניה, ובודקת אם אין משטרה בדרך.

הכול הסתיים תוך דקות. המארב הזה הצליח, הניב יכול לא רע בכלל. חמישה פורצים, שתי מכוניות גנובות, רכוש גנוב רב ויקר ערך. הייתי גאה מאוד.

מאותו יום, ניפוץ שמשות מכונית וריסוס בגז מדמיע, בנסיבות דומות, הייתה לשיטה. בינינו הבלשים, היא אפילו נקראה על שמי. ■

מעשנים. אם מישהו ירגיש בנוכחות שלנו במקום, הפורצים פשוט לא יגיעו. במארבים הזמן לא עובר, השעות זוחלות בעצלתיים. אתה מתוח ודורך, מחכה לבלתי נודע. אתה לא יודע מי יבוא, כיצד יתנהגו. עליך להיות מוכן לכול... היינו סגורים בצריף, לא ראינו דבר, רק האוזניים היו קשובות. שמענו היטב את הקולות הבוקעים מהבית ואת המכוניות החולפות ברחוב. אט אט מתרגלים לקולות הטבעיים של הסביבה, לומדים להבחין ברעשים חריגים ואז נדרכים... לפתע עצרה מכונית לפני הבית. שמענו צעדים עוברים בחצר, מתקרבים אל הצריף. ככל שהצעדים קרבו, שמענו גם קולות של מספר גברים. הם לא חששו מפני בני-הבית, אלה היו כנראה בסוד העניין. נדרכנו, הידיים גיששו אחר האזיקים... דלת הצריף נפתחה בפתאומיות, ובפתח עמד בחור צעיר. אלומת אור מהרחוב האירה את הצריף. הבחור הבחין בנו, פלט קריאת הפתעה, הסתובב על עקביו ופתח בריצה לכיוון הרחוב ואנחנו אחריו.

תוך כדי הריצה הספקתי לראות עוד ארבעה בחורים יוצאים מהחצר במנוסה. שני בלשים רצו אחרי הבחור הראשון, ונעלמו מעיניי יחד עמו במעלה הרחוב. ארבעת האחרים קפצו לתוך מכונית BMW לבנה שעמדה לפני הבית, ועד שהגעתי אליהם, הם הספיקו לנעול את עצמם בתוכה. מצאתי את עצמי עומד ליד דלת הנהג, מנסה לפתוח אותה ללא הצלחה. אני רואה את הנהג תוחב את המפתח למתנע. אם הוא מצליח להתניע, הוא מסתלק ובורח לי מהידיים... מה אני עושה כעת? ארבעה פורצים, במכונית נעולה מבפנים... עוד שנייה היא מזנקת מהמקום... אני חייב לעצור אותם... אבל עומד שם חסר אונים... במוחי חולפת המחשבה על הבושה, אם אני מפספס אותם...